

Eerste hoofdstuk: The someday list - Sanne Thijs

De deurbel gaat. Suzan schrikt wakker en valt bijna uit de zetel. Ze wrijft gedesoriënteerd door haar ogen en beseft plots weer waar ze is. Ze kijkt rond en aanschouwt de ravage die haar normaal altijd keurige woonkamer is. Het lijkt alsof er een tornado is doorgedaan. Over heel de vloer liggen papieren zakdoekjes verspreid. Af en toe worden de witte propjes afgewisseld door snoeppapiertjes, lege zakken chips en ander afval van comfortfood. Haar kat Kroekie knabbelt aan de overgebleven korsten in de pizzadoos van gisteren die open op het salontafeltje naast een drietal verschillende glazen waar evenveel verschillende soorten drankjes in zaten. De televisie staat nog aan en op het scherm staat te lezen: "Ben je er nog?" Ze zal gisterennacht in slaap gevallen zijn terwijl ze op Netflix een of andere feelgood serie aan het bingen was. Ze grabbelt naar haar smartphone die ergens naast haar ligt. Op het scherm ziet ze Steven zijn lachende ogen naar haar kijken. Ze krijgt meteen een krop in haar keel maar duwt het gevoel weg en focust zich op het kleine klokje. "Is het al 4uur in de middag?!" Roept ze luid in haar eigen hoofd en trekt grote ogen. "Heb ik zo lang geslapen?" Ze probeert haar voor de geest te halen hoe laat ze uiteindelijk in slaap is gevallen. Het zal pas in de vroege uurtjes van de morgen geweest zijn want ze herinnert zich nog dat de kamer al licht aan het worden was. Ze had voor de zoveelste nacht op rij de slaap niet kunnen vatten. Ze zag er tegenop om in een leeg bed te gaan liggen. En iedere keer als ze een poging waagde begonnen haar gedachten af te dwalen naar Steven. Met een emotionele kater in haar hoofd zucht ze eens diep om haarzelf de moed te geven om de dag te beginnen. Terwijl ze opstaat uit de zetel schopt ze per ongeluk een lege fles frisdrank onder het salontafeltje. Het geluid van het plastic op de tegels is zo een onaangenaam geluid dat ze even een kreun van ongemak zucht.

Suzan strompelt de hal in en ziet een verfromfaaid beeld in de spiegel naast de kapstok. Een 27 jarige vrouw die ze niet herkent als haarzelf kijkt naar haar terug. Ze kijkt diep in haar blauw grijze ogen die nog steeds rood en dik staan doordat ze om de haverklap in een huilbui schiet. Ze heeft altijd al een haat liefde relatie gehad met de spiegel, nog nooit heeft ze haarzelf er in terug gevonden, maar vandaag is het extra moeilijk. Haar donkerblonde haren zijn wild en ongewassen in een staart bijeengebonden. Maar wat ze nog het meest veracht als ze naar haarzelf kijkt is haar ronde dikke buik die zich fel aftekent in een zeer onflatterende maar comfortabele pyjama broek van een maatje 52. Als ze de lijn van haar buik ziet, schieten meteen de tranen weer in haar ogen en hoort ze de woorden die Steven een week geleden op een giftige toon tegen haar had gezegd. "Ik vind je niet aantrekkelijk!"

De deurbel gaat nog eens, ditmaal op een zeer ongeduldige toon. Suzan opent de deur en ziet Katrien met een fles rode wijn staan. "Een Chianti gaat je problemen niet oplossen maar het kan je zeker helpen om vandaag door te komen." Katrien duwt de fles Toscaanse wijn in haar handen en gaat langs haar naar binnen, direct naar de woonkamer. Ze praat aan één stuk door. "Je bent beter af zonder hem! Ik heb het altijd al gedacht. Maar Suzie, nu heeft dit zelfmedelijden lang genoeg geduurd! Ik snap wel dat je het allemaal even niet meer ziet zitten. Maar om zomaar onze tweewekelijkse girlsnight af te zeggen in een moment dat je het dubbel en dik kan gebruiken kan niet door de beugel! Zeker niet voor zo een eikel als Steven. Dus daarom ben ik hier! Talk to me babe! Ik sta voor je klaar!"

Suzan heeft altijd al opgekeken naar Katrien. Ze zijn al beste vriendinnen sinds ze in het middelbaar op dezelfde woensdagnamiddag moesten nablijven om als straf het meest vuile werkje van de school uit te voeren. Het afschrappen van kauwgum die leerlingen onder stoelen en banken kleefde om er snel van af te zijn.

Suzan was voor de zoveelste keer te laat geweest op school, dat gebeurde wel vaker omdat ze met de bus naar school ging en soms een overstap miste. Katrien daarentegen zat in de strafstudie omdat ze eens goed haar gedacht had gezegd tegen de leraar Frans, Meneer Nijsen ook wel eens Meneer

rookworst genoemd. Een oudere man die er voor gekend was om de les te beginnen met de mededeling hoeveel dagen er nog waren tot aan zijn pensioen. Maar dat was niet eens zijn meest vervelend trekje, hij geloofde heel hard dat vrouwen enkel goed waren om voor de kinderen en het huishouden te zorgen. Meneer Nijsens had Katrien haar progressieve feministische speech niet dankbaar afgenomen en ze had meteen een tweetal weken strafstudie aan haar broek.

Eigenlijk had Suzan hun vriendschap nooit echt begrepen. Hoe kan het zijn dat ze elkaar gevonden hadden en steeds weer terug kwamen naar elkaar? Ze had er al vaak over nagedacht. Je kan namelijk geen twee meer verschillende vrouwen bij elkaar zetten en verwachten dat ze vriendinnen zijn. Suzan is klein en dik, draagt kleren die zoveel mogelijk haar rondingen verbergen en haar zeker niet in de spotlight plaatsen. Katrien is een slank kleurrijk verschijnsel. Draagt altijd felgekleurde jurken die al haar rondingen zo seksueel mogelijk in de kijker zetten. Suzan is een stil en creatief type en Katrien uitgesproken en kordaat. Het is dan ook geen wonder dat ze een succesvolle advocate geworden is. Suzan heeft dan weer een dom baantje als telefoniste in een callcenter dat ze eigenlijk veracht. Maar al deze grote verschillen hebben nooit effect gehad op hun vriendschap.

Katrien staat midden in de woonkamer en het lijkt alsof Katrien nu pas de ravage ziet. Ze draait zich naar Suzan die haar gevolgd is. "Suzie, wat is er hier gebeurd?" Zegt ze op een rustige bijna fluisterende toon. De tranen staan meteen in Suzan haar ogen. "Ik wil niet verder zonder hem!" En Suzan barst in tranen uit.

Precies een week geleden hadden Suzan en Steven een gigantische ruzie gehad. Het was allemaal gestart toen ze hem voor de zoveelste keer vroeg om de handdoeken na het douchen niet op de grond te gooien omdat ze anders zo vochtig bleven en dat vond ze zo onaangenaam en zelfs een beetje vuil. Wat erna kwam had ze helemaal niet zien aankomen, want voordat ze het doorhad was deze ruzie die ze wel vaker hadden, uitgegroeid tot een grote explosie. Er waren zeer gemene dingen gezegd. Ze had hem nog nooit zo kil en koud gezien. Het leek alsof al die jaren samen, nooit geweest waren. Er was bij hem geen greintje respect of liefde meer te herkennen. Toen ze dit zag had ze meteen geweten dat dit de laatste ruzie was die ze als koppel zouden hebben. Ze had nog geprobeerd om het op te lossen door hem gelijk te geven, te zeggen dat het allemaal niet zo erg was en ze wel kon leven met natte handdoeken op de badkamervloer en zelfs op de slaapkamervloer. Maar al grappend had ze er nog bijgezegd dat ze de grens trok bij de keukenvloer. Ze had hem gesmeekt niet bij haar weg te gaan. Maar het had geen zin meer. Ze zag dat hij zijn gedacht gemaakt had. Toen de laatste pijnlijke woorden gezegd waren was hij naar de slaapkamer gegaan en had hij al zijn kleren in twee grote Ikea zakken gegooid. Daarna had hij snel nog een paar spullen van hem bij elkaar gezocht en zonder nog iets te zeggen de deur uitgegaan. Waarschijnlijk was hij nu bij zijn broer. Maar ze had niets meer van hem gehoord. Geen telefoontje, zelfs geen berichtje. Zij had daarentegen al ontelbare keren naar hem gestuurd. Ook via whatsapp, instagram en Messenger probeerde ze hem te bereiken. Toen het bleek dat hij haar op al deze platformen had geblokkeerd had ze het opgegeven en had ze de waarheid pas onder ogen durven komen. Hun relatie van 6 jaar waar Suzan dacht elk moment een huwelijksaanzoek te krijgen was plots tot een einde gekomen.

Katrien kijkt met een medelevende bijna zielige blik naar haar, zo een blik die pijn doet als je hem ziet. Ze stapt op Suzan af en slaat haar armen rond haar. Suzan moet er alleen maar harder van wenen. "Suzie luister, ik ga niet tegen je liegen, maar de komende weken ga je het nog heel moeilijk hebben, ga je alle scenario's door je hoofd laten gaan en denken wat jij beter had kunnen doen. Maar weet dat dit helemaal geen zin heeft want er was NIETS, maar dan ook niets dat je beter had kunnen doen. Je bent een geweldige vrouw. En misschien geloof je het nu niet, maar je bent echt beter af zonder hem. Ik ben

er 100 procent zeker van dat je jou ware prins op het witte paard nog gaat tegen komen, net zoals ik dat zal doen. De idioot zijn GPS is gewoon stuk, hij is verdwaald en hij zal te koppig zijn om de weg te vragen.” Suzan grinnikt luid tussen de ondertussen stille tranen. “Zie! Er kan al een lachje vanaf, dat wil zeggen dat het al wat beter gaat.” Katrien zucht opgelucht. “Weet je wat, dit is wat we doen, jij gaat je nu douchen. Je doet daarna je beste, leukste, meest sexy kleren aan terwijl ik hier een beetje opruim. En als je klaar bent gaan we naar buiten en wandelen we naar ons favoriete kletscafe in Gent, wat zeg je daarvan?” Suzan haalt diep adem, houdt het even vast en blaast het dan luid uit. Recht haar rug. Veegt de tranen uit haar ogen en van haar wangen. “Dat klinkt als een goed plan.” En met die woorden loopt ze naar de badkamer waar ze meteen de pyjama uittrekt waar ze al vier dagen onafgebroken in rond loopt. Ze zet de douche aan en zonder te wachten op warm water stapt ze meteen onder de koude straal waardoor ze even een korte gil geeft maar dan volop geniet van de schok die door haar lichaam gaat.

Katrien zet ondertussen het grote raam van Suzan haar appartement open en de geluiden van de terrasjesmensen op de Vrijdagsmarkt sluipen samen met de warme zomerse namiddaglucht naar binnen. Ze loopt naar de keuken en neemt de kleine vuilnisbak die er staat. Ze begint meteen met alle proppen zakdoeken en andere vuilnis dat verspreid ligt over de vloer erin te gooien. Ze brengt de afwas naar de keuken, laadt het afwasmachine in en zet het aan. Ze knabbelt aan een korstje van een stukje overgebleven pizza terwijl ze de doos bij het papier gooit. Ze klopt de kussens van de zetel op en sorteert de papieren die kriskras en rommelig op Suzan haar bureau liggen. Totdat ze tussen al die papieren plots een hoekje opvangt van een zeer merkwaardig A4tje. Katrien luistert even of de douche nog te horen is en het gekletter moedigt haar aan om verder te neuzen, ze trekt nieuwsgierig dit zo aantrekkelijke hoekje uit het stapeltje en er verschijnt een lichtgeel steviger papier. Suzan heeft er met sierlijk geschrift in alle kleuren pen op geschreven. Het is duidelijk dat dit een belangrijk papier is voor Suzan. Het is al oud en op plaatsen zijn er platgestreken kreukels in. Vanboven zitten er een stuk of drie piepkleine gaatjes waar er waarschijnlijk ooit een duimspijker heeft gezeten. Bovenaan de pagina staat in grote letters en onderstreept de titel, “De ooit-op-een-dag-lijst.” En als ondertitel in het rood, “Alles wat ik wil doen als ik slank ben!”